

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 349. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608064601664/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

det til Lydigheden: til at elske, til at være mig selv? til at erkende dig
ej blot i Tro, men i Gerning? til, som du, at kræve mine Ofre?

Salen svømmede atter sammen om ham – Latter og Sang, Lysdis
og Mados, blodskudte Øjne, flammende Kinder, blussende Munde
... Fakler og Kårder, Stjærner og Kors – Jærnets Tegn. Ja, Jærnets
Stormestre: Ingeniør og Knægt, Præst og Patron, Yngling og Ung-
mø, slå Vagt om mig, det Lam, der ofrede sit Blod, at I kunde behol-
de Eders; der sonede Eders lønlige Synd: Eders Øjeblikke af Sygdom
og Sorg, af Samvittighedsnag og Gru! Og du, Sancta Lucia, i hvem
Gud åbenbarede sig, at jeg skulde se hans Vilje, at jeg måtte lyde den:
bliv *du* nu mit Jeg, at jeg kan elske det! mit Selv, at jeg kan tro det!

Han lukkede Øjnene og åndede dybt ud. Det var fuldbragt! Hans
Mål var nået: han var frigjort for sig selv, for Gudløshedens Ansvar
og Ængst! Ikke fremmed, ikke vanskabt, men onskabt og hjemme i
hende, i Gud! Han havde sejret: han havde adlydt! Hvem kunde nu
ramme den Frelste?

Gennem Bægrens og Knivenes Raslen, gennem Ingeniørernes og
Patronernes Hurra for den nye Persberg Bane og Sotrafik, «Knægte-
nes» for Landevejens sidste Kys og Mærkedets sidste Røvertogt mod
Bøndernes Fouragevogne, gennem Veteranernes Korsang til Nau-
clérs Spilleåse:

«Du Carlars son, du Nordens stjärna,
vårt hjärta och vårt svärd är ditt!»

gennem Farbroders Recitation til Luten ved hans Bryst:

«Rusig af drömmarnas vin –»

og Bror af Ekeström til Flasken ved hans:

«Hjärta mot hjärta förglömma vi båda
verkligheten för kärlekens dröm!»

gennem Böös'es harmrøde og Bräutigams skrækblege Klynk over
sidste Stønderforsamlings Mildnen af Fattig-, Kirke- og Hustugtlo-
ven, gennem Ynglingens tørstende og Jomfruernes forjættende
Åndedragt – hørte han én eneste Lyd, Guds Rost: sit eget Hjærte ...